

[H. C. Hansen.]

det sidste lykkes for det ærede medlem, men jeg tør nok antyde, at det første er lykkedes godt. Det er ikke lykkedes det ærede medlem at skabe et parti i egentlig forstand, men det er lykkedes det ærede medlem at skabe et sådant sammenrend af mangfoldige forskelligartede anskuelser, at det bliver vanskeligt for ham at fastholde nogen helhed i fremtiden. Det, som interesserer mig i forhold til det ærede medlem hr. Oluf Pedersen, er imidlertid noget ganske, ganske enkelt og ligetil: Vil det ærede medlem stemme for den skattelettelse, som vi foreslår, eller vil han ikke? Det ærede medlem har ikke nogen forhåndsansvarsfølelse overfor udgifter eller indtægter, for han stemmer ikke for nogen skat iøvrigt. Men han kan hjælpe befolkningen, han kan hjælpe de vælgere, han har talt om og talt til og talt med om skattelettelse, ved at stemme for socialdemokratiets forslag. Det ærede medlem har oven i købet en særlig chance. Han kan, hvis det viser sig, at der ikke bliver balance på statsregnskabet, stå op næste år og skælde socialdemokratiet ud og sige, at vi har vildført ham. Men det ærede medlem kan henholde sig til vort skøn, som vi mener er rigtigt, og stemme for denne skattelettelse. Der er jo ingen aftale! Der er, såvidt jeg har forstået, ingen aftale i forvejen med andre, så det ærede medlem er fuldstændig frit stillet. Det ærede medlem er fri som fuglen i luften, og jeg går ud fra, at han sagtens i mellemtiden har tænkt sig lidt om. Skal den skattelettelse, som rigsdagens største parti efter vor bedste saglige vurdering anser for forsvarlig, virkelig forhindres gennemført, fordi retsforbundet, skattenedsættelsens agitatorisk dominerende parti, ikke vil stemme for den? Det lyder da helt fantastisk, det kan jeg da slet ikke forestille mig, og det vil jeg da også se, før jeg virkelig tror på det. Jeg kan forstå, at de radikale, som har en aftale med regeringen, føler sig bundet af denne aftale, forpligtet af den, som man nu engang føler sig forpligtet af en aftale. Men det ærede medlem har jo ingen aftale! Det ærede medlem er jo fri. Så synes jeg virkelig, det ærede medlem skal overveje sin situation.

Nu siger det ærede medlem til mig, at det er valgfæsk. Det ærede medlem behøver ikke at lave alle mulige udenomskunster. De er overflødige. Det ærede medlem er,

ved jeg, specialist i valgfæsk og alt, hvad dertil hører, men derfor behøver han alligevel ikke at køre ind på mig på dette punkt. Det ærede medlem har forsøgt at pege på, at jeg tidligere er gået ind for skatteforhøjelser, og så siger han — og ser overrasket ud —, at nu går jeg pludselig ind for skattelettelser. Det er da ikke så mærkeligt. Tiden ændrer sig, forholdene, økonomien, vilkårene ændrer sig. Man kan ikke have det samme standpunkt til skatternes højde altid. Jeg går ud fra, at det vil det ærede medlem uden videre acceptere. Han bebrejder mig, at vi har medvirket til store skatteforhøjelser. Det har vi gjort, fordi vi anså det for forsvarligt. Nu mener vi, at en mindre lempelse, en beskedent lempelse, kan finde sted. Hvorfor da ikke give os en håndsækning til at føre den igennem? Herregud, skal alle retsforbundets vælgere derude sidde fuldstændig prisgivet deres egen forvirring uden en håndsækning herfra, når et af retsforbundets stadig gentagne programnumre nu kunne realiseres i beskedent omfang?

Hvad skal de mennesker tænke og tro om det ærede medlem hr. Oluf Pedersen? Jeg taler til det ærede medlems samvittighed, hvis han har en sådan. Jeg forsøger dog på at kalde på det ærede medlems medansvar og medarbejde her, hvor vi pludselig er på en fælles linie. Jeg går ud fra, at det ærede medlem vil spekulere meget over dette, som jeg synes, alvorlige spørgsmål, og jeg synes også, det ærede medlem skulle gøre det af hensyn til sig selv. Situationen må ikke være morsom for ham, det kan jeg godt forstå. Det må ikke være morsomt for det ærede medlem at skulle gå ud og fortælle, at man har snakket så meget om skattenedsættelser og dog slet ikke har villet medvirke på rigsdagen dertil. Folk kan godt tro, at retsforbundet da ikke er helt i overensstemmelse med det, partiet siger, og det er jo ikke morsomt at komme i en sådan situation derude omkring. Jeg synes derfor, det ærede medlem virkelig skal overveje denne særlige stilling. Det ærede medlem skulle gøre det, fordi han her kan give de folk, vi gerne vil give en skattelettelse, mulighed for at få den. Det beror på det ærede medlem. Jeg har forstået på de udtalelser, der er faldet, at der i hvert fald er nogen udover socialdemokraterne, der vil stemme for denne skattelettelse. Vi anser den for at være fuldt forsvarlig. Og så skulle disse mennesker rundt